

Pastýř a stádo

Ve známém podobenství, jímž odpovídal farizeům, položil Ježíš otázku, zda by třeba na sabat nešli vyhledat zbloudilou ovečku, a zda by nenechali stádo stádem, jen aby ji zachránili. Naši dnešní pastýři se chovají docela jinak, vlastně mnohem hůř než tehdejší chovatelé stád: pečují o jednu ovečku, někdy o dvě nebo o tři, ale celé stádo nechávají na pospas bloudění a „vlkům“. A kdyby se náhodou některá ovečka chtěla (třeba i od vlků) sama vrátit, kladou jí překážky a podmiňují to uznáním dogmatických formulí, které si sami vymysleli. Právě proto čas od času vznikají drobná hnutí či jen pokusy o nové pojetí funkce „pastýře“: to je vlastně smyslem tzv. vnitřní misie. Jde o to, jít za stádem právě tam, kde to stádo je- a nechat „staré“ pastýře, aby se starali o těch pár ovcí, které „se drží tradice“. Je to trochu divné: jít za „zbloudilými“, kterých je stále víc a víc. A možná ne pouze „za“ nimi, ale „s“ nimi, spolu s nimi. A zůstat přitom opravdu pastýři, neslevovat s toho úkolu. Jen si tu funkci neplést s vůdcovstvím až diktaturou. To bohužel také trochu spolu zaznívá z této známé metaforu. Dnes už víme, že když jde stádo jinam, než jak to chtějí pastýři, nemusí to být vždycky chyba stáda. Jednak se mohou mýlit pastýři, ale mohou také povstat pseudo-pastýři, falešní pastýři, kteří nepečují o stádo, ale o sebe. A něco nového: některá dnešní stáda se emancipovala od pastýřů a funkcí „pastýřů“ byli pověřeni někteří „členové“ stáda (a ve funkci se musí střídát). A co teď s těmi starými pastýři?

(Písek, 071023-2.)